

מ"ת 7446/02/17 - מדינת ישראל נגד א א ש

בית משפט השלום בטבריה

13 פברואר 2017

מ"ת 7446-02-17 מדינת ישראל נ' א ש (אסיר)

תפ 7417-02-17

בפני כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
המבקשת מדינת ישראל

נגד
המשיב א א ש (אסיר)

נוכחים:

מטעם המאשימה - עו"ד לירון יוגב

מטעם הנאשם - הובא וע"י עו"ד יחיא דהמאשה - מהסנגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות איומים, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ותקיפת בת זוג.
2. בעובדות כתב האישום המיוחסות למשיב נטען כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו המשיב ומ א ש (להלן: "המתלוננת") נשואים זה לזה והתגוררו יחד בביתם בכפר מגאר (להלן: "הבית").

בתאריך 31.1.17 בשעה 13:00 או בסמוך לכך, במהלך ויכוח בין המשיב לבין המתלוננת, אמר

המשיב למתלוננת שאם לא תסתום הוא יהרוג אותה. המתלוננת ענתה למשיב שיתקוף אותה אם הוא רוצה והמשיב תפס את המתלוננת בכתפיה ודחף אותה לרצפה. המתלוננת נפלה על הגב, קמה, צעקה על המשיב ודחפה אותו על מנת להרחיקו ממנה. המשיב בתגובה הכה את המתלוננת בסטירות ובאגרופים וכן שרט את המתלוננת בצווארה ומאחורי האוזן וגרם לה לשריטות. אחד האגרופים פגע במתלוננת בפיה וגרם לה לסימן כחול שהן חבלות של ממש.

אחיו של המשיב ואחותה של המתלוננת שהינם זוג נשוי הגר בדירה סמוכה לבית המשיב והמתלוננת נזעקו לבית לשמע הצעקות ולקחו את המתלוננת לביתם הסמוך. המשיב הגיע אחריהם, אמר למתלוננת שיקבור אותה ושאלוהים יקח אותה והכה את המתלוננת שהתעלפה ונפלה בעקבות המכה. כשהתעוררה המתלוננת מעלפונה ניסתה להכות המשיב בחזרה.

בד בבד הוגשה כנגד המשיב בקשה למעצרו עד תום ההליכים.

טענות הצדדים:

טיעוני המבקשת:

המבקשת עותרת למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו. לטענת המבקשת קיימות ראיות טובות לכאורה להוכחת האשמה המיוחסת למשיב אשר בין היתר כוללות את עדויות המתלוננת בהן היא מפרטת אירועי האלימות אותם נקט כלפיה המשיב, צילומי החבלות על גופה של המתלוננת התאומות גרסתה, חקירות המשיב במשטרה בהן הוא מכחיש שתקף המתלוננת אלא רק דחף אותה בתגובה לתקיפה מצדה, המשיב טוען שהמתלוננת התעלפה בבית אחיו, עדות אחיו של המשיב ואחותה של המתלוננת שטוענים שהמתלוננת התעלפה בביתה, מבלי שאיש ראה זאת והובאה לביתם ע"י המשיב ואחיו, וזאת בניגוד לגרסת המתלוננת והמשיב הטוענים שהיא התעלפה בבית אחיו של המשיב, דוח"ות ומזכרי אנשי משטרה ופניו המתלוננת למקלט לנשים מוכות.

ב"כ המבקשת הוסיף במהלך הדיון כי החלופה לא הולמת ולא מתאימה, ההתגייסות של המשפחה לשמור עליו אינה מספיקה, אחת מהערבות היא אימא לילדים קטנים, אחת מהם בת שנה וחצי, בעלה עובד עבודות מזדמנות ולא נמצא בבית באופן קבוע. בהעדר תסקיר שירות המבחן כגורם מקצועי שיכול לאמוד את מידת המסוכנות של המשיב ואת טיב החלופה, מתנגדת המבקשת לשחרור.

לעניין הראיות, ולפי הלכת זאדה קיימות די ראיות והפנה לעדות השנייה ולעמוד 3 ש' 3בה אומרת המתלוננת שהיא דחפה אותו כאשר הוא תקף אותה כהגנה עצמית ע"מ לחלץ עצמה ממנו, דבר המשתלב עם עדות אחותה שאומרת זאת מפורשת כי אחותה סיפרה לה על האירועים, ובתיק תמונות שמדברות בעד עצמן לגבי הפציעה.

טיעוני ב"כ המשיב:

בדיון שהתקיים ביום 8/2/17 חלק ב"כ המשיב על קיומן של ראיות לכאורה וטען באריכות בנושא.

להלן תמצית טענותיו של ב"כ המשיב לעניין הראיות לכאורה:

א. איש מהעדים מלבד המתלוננת לא מנסה לגונן על המשיב, אף אחד מהם לא אומר שהיא לא בסדר.

עמוד 2

והיא שקרנית. מהעדויות עולה כי גירסת המתלוננת מפוקפקת. המתלוננת מודה שהיא זו שתקפה את המשיב, הייתה מעולפת, פתאום התעוררה ותקפה אותו, העדות בעצמה מפולגת, החוקר החל לחקור אותה כעדה ובשלב מסוים הוא הזהיר אותה. בשלב שהייתה עדה, היא הכחישה שתקפה אותו, ואחרי שהזהיר אותה היא הודתה בכך שתקפה אותו.

ב. לענין סימני החבלה, חוקרים את אחותה שאומרת שכל הוויכוח החל אחרי שהמשיב והמתלוננת סידרו את המחסן בבית, הייתה שם זכוכית ומקדחה, הבן שלהם נבהל והחל לבכות, המשיב לא רצה שהבן שלו יישאר במקום, אז הוא שם אותו אצל אחותה של המתלוננת שזה בבית הסמוך וחזר להמשיך את העבודה ואז החל הוויכוח שבעקבותיו טוענת המתלוננת שהוא תקף אותה וגרם לה לחבלות. אחותה אומרת שהמתלוננת הייתה אצלה והייתה מעולפת, בשלב מסוים היא שמעה צעקות וחזרה אל אחותה וראתה שההורים של המשיב מנסים להפריד בינה לבין המשיב. היא גם מציינת שהמתלוננת הייתה תוקפנית וגם ניסתה לתקוף המשיבוגם דחפה אותו.

ג. גירסה דומה מסר גם אחיו של המשיב, מר ו א ש, אביו מר ע א ש, וגם אמו של המשיב, גב' ב א ש שכולם נחקרו. בעדות שלו ו הוא מציין שהמתלוננת קפצה וניסתה לתקוף את המשיב, שהיא הייתה כאילו מעולפת אצלו. אביו של המשיב מספר את אותו הדבר בדיוק, ומתאר את האירוע באותה צורה, אינו מנסה לגונן על המשיב, אלא להיפך, כאשר החוקר אומר לו שהיו סימני חבלה, הוא אומר לו שהוא לא יודע מאיפה סימני החבלה, הוא נשאל האם הוא ראה סימני חבלה לפני האירוע והוא אומר שהוא לא שם לב, כלומר לא מדובר במי שמנסה לגונן על הבן שלו או מנסה להרחיק אותו.

ד. גם אמו של המשיב מתארת את האירוע באותה צורה, והיא אומרת שדווקא בתקופה האחרונה יש ביניהם וויכוחים והיא מטילה את האשמה על הבן שלה, היא אומרת שבגלל שהוא לא עובד בתקופה האחרונה אשתו עצבנית ויש ביניהם בעיות וויכוחים, אבל כשהיא נשאלת על האירוע היא מתארת מה שהיא ראתה בדיוק כפי שתיארו השאר. בעדותה מסרה כי היא באה לבית של אח של המשיב, וישבה ליד המתלוננת, והיא חיבקה אותה וליטפה אותה, והיא אומרת שלא היו עליה סימני אלימות. כששואלים את כל העדים מאיפה באו הסימנים שיש לה בפה, השריטות על הצוואר או על הגב, הם מסבירים שיכול להיות שנגרמו באירוע בו המתלוננת קמה וקפצה עליו וניסו להפריד ביניהם.

ה. כאשר מנסים לשאול המתלוננת על מקרי אלימות נוספים, היא אומרת שהיא ילדה תינוק בחודש השביעי בגלל שבעלה נתן לה מכות בחודש החמישי להיריון. הטענה מופרכת מן היסוד, מהמסמכים הרפואיים עולה הסיבה ללידה מוקדמת, עולה שהיו לה דלקות ו-BMI נמוך שזה גורם ללידת תינוקות לפני הזמן, היה לה היריון בסיכון גבוה, ולא כתוצאה מאלימות.

ב"כ המשיב לא חלק על קיומה של עילת מעצר סטטוטורית בעבירות אלו, והציע כי באם בית המשפט יקבע כי קיימות ראיות לכאורה, ישוחרר המשיב לבית אחותו בכפר עראבה, בפיקוח אחותו של המשיב ובעלה. מדובר בחלופה הולמת, הערב לא אמר שהוא עובד בעבודות מזדמנות, הוא אמר שהוא עובד בעבודה גמישה, שהוא בעל עסק ולא שכיר בעסק של אמרגנות, אירועים באותו כפר, שזה ענין של סידור שולחנות וכיסאות, עבודה לא בכל יום, אלא לפי האירועים. עצם העובדה שמדובר בחלופה אצל בני משפחה אינה מפריעה, במרבית מהתיקים אנשים משתחררים לחלופת מעצר בפיקוח בני משפחה, למפקחת שהוצעה יש תינוקת בת שנה וחצי, ויש לה סיוע ותמיכה. בהתייחס להפקדה כספית,

המשפחה של המשיב יכולה להפקיד ומבקשים שההפקדה תהיה הולמת את הנסיבות, מדובר באדם נורמטיבי בן 30 ללא עבר.

דין והכרעה:

בבוא בית המשפט להכריע בבקשת מעצר עד תום ההליכים, בהתאם לסעיף 21 לחוק המעצרים, עליו לבחון את שאלת קיום ראיות לכאורה, עילת מעצר וחלופת מעצר.

ראיות לכאורה:

בית-המשפט הבחון את קיומן של ראיות לכאורה לשם גיבוש העילת מעצר, אינו נדרש, אלא לבחון האם דיבראיות אשר הובאו בפניו, באמת כונה במהלך המשפט, כדי להוכיח את אשמת המשיב מעבר לכל ספק סביר (ראה: בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 133, 148).

בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד. ראו לעניין זה:

"על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראו: בש"פ 385/11 ציון נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.1.11) (להלן: עניין ציון); בש"פ 9376/09 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 1.12.09))."
(בש"פ 352/11 ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 25.1.11). פסקה 9 להחלטה).

מהכלל אל הפרט :

א. סקירת הראיות וממצאים :

1. בעדותה הראשונה מיום האירוע מוסרת המתלוננת כי עקב ויכוח עם המשיב בגין רצונו להחזיר בנם לאחותו איים עליה המשיב ותקף אותה בדחיפות, תפס בידה, הפילה לארץ, היא קמה ודחפה אותו בחזרה כדי שלא ירביץ לה, שרט אותה בצוואר, נתן לה אגרוף בפה והתעלפה ואחותה ובעלה לקחו אותה לבית אחרי האירוע. החוקר מתעד כי מבחין בשריטות בצוואר וסימן כחול בפה. היא סיפרה לאביה על האירוע אך לא רצה לקחתה לביתו ולכן ברח. עוד מסרה על אירוע קודם לפני ארבעה חודשים במהלכו היכה אותה באגרוף בפיה ומשך בשערותיה אך לא התלוננה ולא קיבלה טיפול רפואי. גם כשהיתה בחודש חמישי להריון תקף אותה והפילה בחודש שביעי.

בעדותה מיום 2/2/17 מסרה המתלוננת כי התקיפה באירוע האחרון ארעה לפני שהגיעו אחותה ובעלה למקום, מסרה כי לא תקפה אותו ולאחר שהוזהרה הסבירה כי הגנה על עצמה, החוקר תיעד בצילום השריטות והשפה הנפוחה, לא הגישה תלונה במקרים קודמים כי רק רוצה להתגרש. באירוע האחרון אחרי שאחותה ובעלה לקחו אותה לביתם הגיע המשיב ואיים. האח וניסה להפריד, המשיב נתן לה מכה והתעלפה. כאשר קמה היתה חצי מטושטשת ותקפה את המשיב, חמה ניסה לתפוס אותה אבל

רק תפסה בחולצת המשיב וזאת התגוננות. לאחר שעומתה עם גרסאות העדים הסבירה כי לאחר שצעקו והמשיב היכה אותה הוא היכה אותה שוב בבית אחותה ושם התעלפה. המתלוננת סירבה לעימות, עומדת על כך שתקף אותה והיא תקפה אותו בחזרה אחרי שהיתה מעולפת. היא הראתה לאחותה את סימן החבלה וזאת אמרה שלא צריך לעשות מזה עניין. היא לא רוצה להתלונן אלא רק להתגרש ושיניח לה.

לציין כי בתיק תיעוד חזותי של השריטות. בתיעוד רפואי בגין לידתה בחודש שביעי לא מצוינת חבלה.

2. המשיב בחקירותיו הכחיש המיוחס לו, מסר בחקירתו הראשונה כי היה ויכוח עם צעקות בינו למתלוננת, היא איימה עליו והוא רק הזיז אותה עם היד שלו, הוריו הגיעו, גם אחיו ואשתו - אחות המתלוננת ואביה הגיע, דיברו והסתיים האירוע. לאחר מכן היא יצאה מהבית. הוא מאשר כי דחף אותה מהגנה עצמית. כאשר מעומת עם גרסתה מוסר כי נפלה והוא לא עשה לה כלום. בעדותו השנייה הוסיף כי לאחר הצעקות ובנוכחות אחיו אמרה שאם הוא גבר שיכה אותה, הוא תפס אותה בידיה ואמר לה ללכת אבל היא התגרתה בו, דחפה אותו ושניהם קיללו זה את זה, אחותה לקחה אותה לביתה, בשלב מסוים קראה להם כי המתלוננת התעלפה, פתאום השתוללה ונתנה לו מכה והוא נפל, אביו הפריד. כאשר נשאל כיצד לא נגרמו לו חבלות הסביר כי באירוע זה היא נתנה לו סטירה, דחפה אותו הוא דחף אותה בחזרה, יתכן שקיבלה מכה בשפה כשנפלה והתעלפה, אולי כאשר המשפחה שלו הרחיקה אותה. לא איים עליה אך היא מנבלת הפה והוא מחזיר לה בניבולי פה. המשיב אינו מעוניין בעימות ולא רוצה לראות אותה. מכחיש מקרי אלימות קודמים.

3. אחיו של המשיב מסר כי למתלוננת "בעיה בהתנהגות" לדבריו, המשיב ביקש כי ייקח הילד אליו הביתה, המשיב לקח הילד וכששב המתלוננת צעקה על המשיב, ניסתה להתגרות בו שייתן לה מכות, התקרבה אליו והאז, כשביקש לקחת אותה ולצאת המתלוננת קפצה על העד מאחור ונתנה מכות למשיב. לאחר מכן נכנס עם המשיב לבית העד, שמע נפילה בבית המשיב, מצא המתלוננת על הרצפה, לדעתו עשתה הצגה, פתאום קפצה והכתה את המשיב, הורי המשיב ניסו להפריד ביניהם, המשיב ניסה להרחיקה ואב המשיב חטף מכה. המשיב בכל האירוע רק דחף אותה לאחור וניסה להרחיקה. יתכן שהחבלות נגרמו למתלוננת ברגע שהמשיב דחף אותה וציין כי מתעצבנת ומתנהגת "בטירוף".

4. אימו של המשיב מעידה כי המתלוננת מעליבה המשיב כי רוצה שימצא עבודה ואומרת לו שהוא "לא גבר", ראתה שהמתלוננת מעולפת, היא ליטפה את ראשה, אחרי חצי שעה עזבה אותה ולפתע קמה המתלוננת לכיוון המשיב, תקפה אותו עם אגרופים וידיים, העדה ניסתה למשוך אותה, אב המשיב הפריד ביניהם, המתלוננת בעטה ברגליים ופגעה באב המשיב. המתלוננת לא אמרה לה שהמשיב תקף אותה בעבר. כאשר תקפה את המשיב המשיב רק הרחיק אותה, לא ראתה סימני חבלה כשהגיעה אבל יתכן ונגרמו מהרחקתה, המתלוננת עצבנית יותר מדי ויתכן וגרמה לחבלות לעצמה.

5. אביו של המשיב העיד כי יש ויכוחים בין השניים וכי "מה שהוא מבקש היא לא מקשיבה לו", העליבה אותו הרבה פעמים בפני העד, ראה המתלוננת על הספה "משחקת אותה מעולפת", אם המשיב ליטפה אותה אך לא התעוררה, ברגע שהסתובב קמה המתלוננת ותקפה המשיב בפניו, העד הפריד ביניהם וקיבל מהמתלוננת מכה כי בעטה לכל הכיוונים, העליבה המשיב, המשיב רק התגונן בהרמת ידיו והרחיקה ממנו. הוא משער שהמכות נגרמו למתלוננת אם המשיב היכה או דחף אותה לפני שהגיעו

למקום.

6. אחותה של המתלוננת הנשואה לאחיו של המשיב מסרה כי המשיב הביא את ילדו אליה וחזר הביתה, החלו צעקות כמו תמיד, רק בעלה הלך לראות מה קרה וחזר עם המשיב, אחרי כמה דקות הביאו בעלה והמשיב את המתלוננת מעולפת, בעלה אמר לה ששמעו נפילה, אחרי כמה דקות ששכבה התחילה לקרוא למשיב שהוא לא גבר, בעלה החזיק המשיב שלא יתקוף והמתלוננת ניסתה לתקוף את המשיב, העדה החזיקה את המתלוננת, אחרי כמה דקות נכנסו הורי המשיב, המתלוננת שכבה או התעלפה, הורי המשיב ניסו לדבר איתה, העדה יצאה ואח"כ אמרו לה שהמתלוננת קמה ותקפה את המשיב, ראתה הספה שרוטה ואב המשיב צועק על המשיב שלא יכה המתלוננת כי יהיה אשם, המתלוננת דחפה המשיב והוא דחף בחזרה ואביו מפריד ביניהם. המשיב והמתלוננת תקפו אחד את השני בדחיפות והשאר הפרידו ולכן "בטח יש לה שריטות", לא ידעה שהמשיב תקף בעבר המתלוננת.

7. אבי המתלוננת מסר כי כאשר הגיע ראה השפה שלה נפוחה, המתלוננת לא סיפרה לו על אלימות מצד המשיב בעבר.

8. מדו"ח הרווחה עולה כי המתלוננת דיווחה על אלימות מצד המשיב בעבר אך לא רצתה להתלונן או להתגרש, הופנו לטיפול זוגי.

נוכח עיון בחומר החקירה אשר נסקר בפירוט לעיל מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב בדמות עדויות המתלוננת, תיעוד החבלות אשר נגרמו לה וגירסת המשיב שאינו מכחיש כי אחז המתלוננת לאחר שהתגרשה בו לדבריו וכי דחף אותה לטענתו כהגנה עצמית. גם מעדויות מרבית בני משפחת המשיב ואחות המתלוננת עולה כי החבלות נגרמו בסבירות גבוהה במהלך האירועים האלימים.

הגם שמרבית מבני משפחת המשיב לרבות אחות המתלוננת אינם תומכים באופן מלא או חלקי בגירסת המתלוננת הרי שאין להתעלם מהסתייגותם מהתנהגות המתלוננת בשיגרה כלפי המשיב ועמדתם המגוננת למדי כלפי המשיב. נראה כי מכל העדים דווקא אחות המתלוננת ואשת אחיו מסרה גרסה מאוזנת למדי ושאינה מגוננת יתר על המשיב אך עדה זו לא נכחה באירוע הראשון בבית המשיב ומציינת במפורש כי חזתה בתקיפה הדדית בין הצדדים ולא דחיפות המתלוננת בידי המשיב מתוך הגנה עצמית כפי שטענו שאר בני משפחת המשיב והמשיב עצמו. היא אף אינה שוללת כי קיימת סבירות שהחבלות שנגרמו למתלוננת נגרמו, לפחות בחלקן, כתוצאה מהדחיפות ההדדיות בהן חזתה על פי עדותה.

עם זאת וגם בהינתן כי מרבית העדים הינם בני משפחת המשיב ומגלים יחס מגונן כלפי המשיב ויחס שיפוטי ומוקדם כלפי המתלוננת מצאתי ראיות לכאורה כי המתלוננת תקפה המשיב לאחר שהיתה מעולפת או מעולפת למחצה ולא עשתה כן כתוצאה מתקיפה מיידית ע"י המשיב, לא מצאתי חיזוק כלשהו בעדות העדים לדברי האיום המיוחסים למשיב הגם שמעידים על ניבולי פה הדדיים בין השניים.

בהתייחס למקרי אלימות קודמים המתוארים בכתב האישום מצאתי אמנם כי קיימות ראיות לכאורה לביצוען שכן שיהיו בהגשת תלונה עבירות האלימות במשפחה הינו תופעה מוכרת וניתן הסבר לכך על ידי המתלוננת אך הראיות לכאורה אינם ברף גבוה שעה שלא נמצא להם כל חיזוק, לרבות בתיעוד רפואי שנאסף במהלך החקירה, המתלוננת השתתתה בהגשת תלונתה בגין ומסרבת לביצוע עימות.

לאור האמור לעיל אני קובע כי קיימות אמנם ראיות לכאורה כנגד המשיב לביצוע העבירות המיוחסות בכתב האישום אך אלו אינם ברף גבוה ונוגעות בעיקרן לעבירות התקיפה ולא האיומים, לצד כרסום בראיות התביעה בהתייחס לכלל העבירות.

ב. עילת מסוכנות:

סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי:

"(א) הוגש כתב אישום, רשאי בית המשפט שבפניו הוגש כתב האישום לצוות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים, אם נתקיים אחד מאלה:

(1) בית המשפט סבור, על סמך חומר שהוגש לו, כי נתקיים אחד מאלה:

(א) קיים יסוד סביר לחשש ששחרור המשיב או אי-מעצרו יביא לשיבוש הליכי משפט, להתחמקות מהליכי שפיטה או מריצוי עונש מאסר, או יביא להעלמת רכוש, להשפעה על עדים או לפגיעה בראיות בדרך אחרת;

(ב) קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור, או את בטחון המדינה;

(ג) הואשם המשיב באחד מאלה:

... (5) עבירת אלימות בבן משפחה כמשמעותו בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991, חזקה כי מתקיימת העילה האמורה בסעיף קטן (ב), אלא אם כן הוכיח המשיב אחרת."

משקבעתי כי קיימות ראיות טובות לכאורה כנגד המשיב לביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ניכר כי מתקיימת במקרה זה עילת מסוכנות המבוססת על שני טעמים עיקריים:

א. עילת מסוכנות סטטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (הלן: "חוק המעצרים") בגין עבירות אלימות במשפחה.

ב. גרימת חבלות של ממש לכאורה למתלוננת, דיווח המתלוננת בגין אלימות מתמשכת ועזיבתה למקלט לנשים מוכות, צעד שאינו קל לכל מתלוננת ומצביע על חשש אמיתי מפני המשיב.

ג. חלופת מעצר

1. סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

קובע:

"(ב) בית המשפט לא יתן צו מעצר לפי סעיף קטן (א) אלא אם כן נוכח, לאחר ששמע את הצדדים, שיש ראיות לכאורה להוכחת האשמה, ולענין סעיף קטן (א)(1), לא יצווה בית המשפט כאמור, אלא אם כן נתקיימו גם אלה:

(1) לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של המשיב, פחותה".

ב"כ המשיב עותר לשחרור המשיב בתנאי מעצר בית מלא בבית אחותו בעראבה ובפיקוח האחות ובעלה.

2. לאחר ששמעתי החלופה המוצעת והמפקחים המוצעים וקביעותי בגין עוצמת הראיות לכאורה בתיק מצאתי כי יש בחלופה המוצעת כדי לאיין מסוכנות המשיב או להפחיתה לרמה המתבקשת והכל מהטעמים כדלקמן :

א. נוכח כרסום בעוצמת הראיות לכאורה במקרה זה יפה לענייננו הלכת בית המשפט העליון בגין "מקבילים הכוחות" העוסקת בעוצמת הראיות לכאורה והשלכתה על שאלת השחרור בתנאים מגבילים כפי שנוסחה בבש"פ 5564/11 - פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (08/08/2011) :

"ניסיון החיים מלמד כי חומר הראיות אינו שחור או לבן. בתוך המסגרת של" ראיות לכאורה להוכחת האשמה" - כנדרש על פי ההלכה הידועה שנקבעה בבש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996) - יש משרעת רחבה של מצבים וגוונים. לעיתים חומר הראיות הוא בעל פוטנציאל ראייתי כבד משקל, ולעיתים, משקל ואינו גדול אך עדיין לא ניתן להתעלם מהפוטנציאל הראייתי שלו ומהאינטרס המגולם בעילת המעצר.

ואכן, הפסיקה עמדה זה מכבר על הזיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר. בהשאלה מתורת הסעדים הזמניים במשפט האזרחי, קיימת "מקבילית כוחות" בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם. ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלבה לכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר "

בענייננו, הכרסום הקיים בעוצמת הראיות לכאורה מהווה שיקול מרכזי בהחלטה להעדיף שחרור בתנאים מגבילים על מעצר המשיב.

ב. לאחר ששמעתי המפקחים המוצעים מצאתי כי הינם מגויסים למלאכת הפיקוח, מבינים המוטל עליהם במסגרת הפיקוח ויש ביכולתם להטיל מרות ולפקח על המשיב כראוי במסגרת פיקוח רציף. עוד אציין כי קיים מרחק ג"ג מספק בין כתובת מעצר הבית ובית המתלוננת. כל זאת בנוסף להטלת תנאים שיש בהם כדי להבטיח שלום המתלוננת.

ג. המשיב נעדר כל עבר פלילי וזהו לו מעצרו הראשון.

3. לאור האמור לעיל אני מורה על שחרור המשיב בתנאים המגבילים הבאים עד תום ההליכים נגדו :

א. מעצר בית מלא בבית אחותו בעראבה ובפיקוח האחות גב' ע ר ת.ז. ובעלה מר ע א ת.ז. לסירוגין.

- ב. נאסר על המשיב ליצור קשר באופן ישיר או עקיף עם המתלוננת ולשוחח על פרטי המקרים המפורטים בכתב האישום עם מי מעדי התביעה.
- ג. המשיב יחתום על ערבות עצמית בסך 5000 ₪ להבטחת תנאי השחרור בערובה והתייצבות לדיונים בבית המשפט.
- ד. כל אחר מהמפקחים המפורטים בסעיף א' לעיל יחתום על ערבות צד ג' בסך 5000 ₪ להבטחת תנאי השחרור בערובה והתייצבות המשיב לדיונים בבית המשפט.
- ה. המשיב יפקיד סך של 5000 ₪ להבטחת תנאי השחרור בערובה והתייצבות לדיונים בבית המשפט.

ניתנה והודעה היום י"ז שבט תשע"ז, 13/02/2017 במעמד הנוכחים.

ניר מישורי לב טוב , סגן נשיא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מורה על עיכוב החלטתי זו עד יום 14.2.17 שעה 09.00.

ב"כ המבקשת תעביר הודעה לעיון בימ"ש, שב"ס וב"כ המשיב עד השעה 12.00 האם בכוונת המבקשת להגיש ערר.

ניתנה והודעה היום י"ז שבט תשע"ז, 13/02/2017 במעמד הנוכחים.

ניר מישורי לב טוב , סגן נשיא